

Anonimizirana verzija

Prijevod

C-489/20-1

Predmet C-489/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

2. listopada 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litva)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

30. rujna 2020.

Žalitelj:

UB

Druga stranka u žalbenom postupku:

Kauno teritorinė muitinė

Upravni postupak [*omissis*]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(Vrhovni upravni sud Litve)

RJEŠENJE

30. rujna 2020.

[*omissis*]

Vijeće Lietuvos vyriausiasis administracinis teismasa (Vrhovni upravni sud Litve) [*omissis*] [imena sudaca] razmotrilo je, na zasjedanju suda u okviru pisanog žalbenog postupka, upravni predmet koji se odnosi na žalbu koju je žalitelj UB podnio protiv presude Vilniaus apygardos administracinis teismasa (Okružni upravni sud u Vilniusu) 30. listopada 2018. u upravnom predmetu povodom tužbe

koju je žalitelj UB podnio protiv druge stranke u žalbenom postupku Kauno teritorinė muitinė (Carinski ured u Kaunasu) (zainteresirana treća strana Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Odjel za carine pri Ministarstvu financija Republike Litve)) kojom se traži poništenje određenih odluka.

Vijeće

utvrđuje sljedeće:

I.

1. Ovaj se predmet odnosi na porezni spor između žalitelja UB (u daljnjem tekstu: žalitelj) i druge stranke u žalbenom postupku Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Odjel za carine pri Ministarstvu financija Republike Litve, u daljnjem tekstu: Odjel)¹ u vezi s Odlukom br. 8PM190020 Kauno teritorinė muitinė (Carinski ured u Kaunasu) (lokalna porezna uprava) od 21. ožujka 2018. o izračunu carinske porezne obveze (u daljnjem tekstu: pobijana odluka), kojom se od žalitelja zahtijeva plaćanje trošarine i poreza na dodanu vrijednost (PDV) pri uvozu, kao i zatezne kamate na navedene poreze.

Pravna osnova: pravo Unije

2. Člankom 79. („Carinski dug koji nastaje uslijed neispunjavanja obveza”) stavkom 1. točkom (a) Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije (u daljnjem tekstu: Carinski zakonik Unije) određuje se, među ostalim, da „[z]a robu koja podliježe uvoznoj carini, uvozni carinski dug nastaje uslijed neispunjavanja [...] jedne od obveza utvrđenih carinskim zakonodavstvom, koja se odnosi na unos robe koja nije roba Unije na carinsko područje Unije [...]”.
3. Člankom 124. („Gašenje”) stavkom 1. točkom (e) Carinskog zakonika Unije određuje se da [se] „[...] uvozni ili izvozni carinski dug gasi na jedan od sljedećih načina: [...] ako je roba koja podliježe uvoznoj ili izvoznoj carini zaplijenjena ili oduzeta i istovremeno ili naknadno zaplijenjena [...]”.
4. Člankom 198. („Mjere koje poduzimaju carinska tijela”) stavkom 1. točkom (a) Carinskog zakonika Unije određuje se da „[c]arinska tijela poduzimaju sve potrebne mjere, uključujući zapljenu i prodaju ili uništenje, za raspolaganje robom [...] ako jedna od obveza koje se određuju carinskim zakonodavstvom, a koja se

¹ Nap. prev.: u uvodnom odlomku teksta na litavskom navodi se Carinski ured u Kaunasu kao druga stranka u žalbenom postupku, a na Odjel za carine pri Ministarstvu financija Republike Litve upućuje se kao na zainteresiranu treću stranu. Nakon upućivanja upita nacionalnom sudu, taj je sud potvrdio da je druga stranka u žalbenom postupku Carinski ured u Kaunasu. Međutim, nacionalni sud nije dostavio izmijenjenu verziju točke 1. izvornog teksta.

odnosi na unošenje robe koja nije roba Unije na carinsko područje Unije, nije ispunjena ili je roba izuzeta ispod carinskog nadzora [...]"

[orig. str. 2.]

5. Člankom 2. točkom (b) Direktive Vijeća 2008/118/EZ od 16. prosinca 2008. o općim aranžmanima za trošarine i o stavljanju izvan snage Direktive 92/12/EEZ (u daljnjem tekstu: Direktiva o trošarinama) određuje se da je „[t]rošarinska roba podložna trošarini u trenutku: [...] njezinog uvoza na područje Zajednice.”
6. „Obveza obračunavanja trošarine nastaje puštanjem u potrošnju u državi članici.” (članak 7. stavak 1. Direktive o trošarinama)
7. Člankom 7. stavkom 2. Direktive o trošarinama određuje se, među ostalim, da „[u] smislu ove [d]irektive ‚puštanje u potrošnju’ znači: [...]
 - (d) uvoz trošarinske robe, uključujući nepravilni uvoz, osim ako se trošarinska roba odmah nakon uvoza stavi u sustav odgode plaćanja trošarine.”
8. Člankom 2. stavkom 1. točkom (d) Direktive Vijeća 2006/112/EEZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost određuje se da „[s]ljedeće [transakcije] podliježu PDV-u: [...] uvoz robe.”
9. „Oporezivi događaj nastaje i obveza obračuna PDV-a nastupa prilikom uvoza robe.” (članak 70. Direktive o PDV-u)

Pravna osnova: nacionalno pravo

10. Člankom 93. („Prestanak porezne obveze”) stavkom 2. točkom 3. Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymasa (Zakon Republike Litve o poreznoj upravi) (kako je izmijenjen Zakonom br. IX-2112 od 13. travnja 2004.) određeno je da „sve obveze u vezi s porezima koje primjenjuje Carinska uprava također prestaju [...] ako je roba zadržana *prilikom njezina nezakonitog ulaska* i, istodobno ili naknadno, oduzeta.”
11. Kako bi se odgovorilo na promjenu pristupa nacionalnog zakonodavca u odnosu na trenutak prestanka obveze plaćanja trošarine i PDV-a pri uvozu, treba istaknuti da je članak 93. stavak 2. Zakona o poreznoj upravi [omissis] ukinut 1. siječnja 2017. i da su na snagu stupile sljedeće odredbe nacionalnog zakonodavstva koje su donesene, među ostalim, uzimajući u obzir Carinski zakonik Unije:
 - članak 20. stavak 2. Lietuvos Respublikos akcizų įstatymasa (Zakon Republike Litve o trošarinama) (kako je izmijenjen Zakonom br. XII-2696 od 3. studenoga 2016.) kojim se određuje da „obveza plaćanja carinske trošarine prestaje *mutatis mutandis* u slučajevima navedenima u članku 124. stavku 1. točkama (d) do (g) Carinskog zakonika Unije [...]”

– članak 121. stavak 2. Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatyma (Zakon Republike Litve o porezu na dodanu vrijednost) (kako je izmijenjen Zakonom br. XII-2697 od 3. studenoga 2016.), kojim se određuje da „obveza plaćanja PDV-a pri uvozu na carinu prestaje *mutatis mutandis* u slučajevima iz članka 124. stavka 1. točaka (d) do (g) Carinskog zakonika Unije [...]”.

Relevantne činjenice

12. Žalitelj je, djelujući u skupini sudionika, organizirao nezakonit uvoz (krijumčarenje) robe koja podliježe trošarini iz Bjelorusije na državno područje Litve – 22. rujna 2016., na zabačenoj lokaciji, 6000 kutija cigareta (u daljnjem tekstu: predmetna roba) prebačeno je preko državne granice i preuzeto. Nakon toga službenici graničnog nadzora prisilno su zaustavili motorno vozilo koje je tu robu prevozilo unutar državnog područja pri čemu su oduzete cigarete koje su pronađene u vozilu.
13. Na temelju kaznenog naloga, koji je 23. siječnja 2017. u okviru kaznenog postupka izdao Vilniaus apygardos teismas (Okružni sud u Vilniusu), žalitelj je proglašen krivim za kazneno djelo na temelju nacionalnog kaznenog prava te mu je izrečena novčana kazna od 16 947 eura; također je donesena odluka o zaplijeni predmetne robe, a nadležnim je tijelima dana uputa za njezino uništenje.
14. Pobijanom odlukom, uzimajući u obzir taj kazneni nalog, Carinski ured u Kaunasu potvrdio je da je žalitelj (solidarno s drugim osobama) dužan platiti carinski dug te je utvrdio poreznu obvezu u iznosu od 10 235 eura na ime trošarine i 2679 eura na ime PDV-a pri uvozu, kao i 1674 eura i 438 eura na ime zateznih kamata koje se odnose na navedene poreze. Valja istaknuti da, s obzirom na članak 124. stavak 1. točku (e) Carinskog zakonika Unije, ta lokalna porezna uprava nije obračunala ni utvrdila carinski dug pri uvozu u odnosu na žalitelja (zauzela je stajalište da je carinski dug ugašen).

[orig. str. 3.]

15. Nakon što je razmotrio žaliteljev prigovor, Odjel je Odlukom br. 1A-199 od 9. svibnja 2018. potvrdio odluku Carinskog ureda u Kaunasu.
16. Žalitelj je podnio tužbu Vilniaus apygardos administracinis teismasu (Okružni upravni sud u Vilniusu) ističući osobito, u bitie, da je, s obzirom na postojanje temelja za gašenje carinskog duga na temelju članka 124. stavka 1. točke (e) Carinskog zakonika Unije, prestala i njegova obveza plaćanja trošarine i PDV-a pri uvozu za predmetnu robu koja je nezakonito unesena na carinsko područje Europske unije. Ta žaliteljeva argumentacija temeljila se, među ostalim, na tumačenju koje je Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud) dao u svojoj presudi od 29. travnja 2010. u predmetu Dansk Transport og Logistik, C-230/08, EU:C:2010:231 (u daljnjem tekstu: presuda u predmetu Dansk Transport og Logistik).

17. Presudom od 30. listopada 2018. Vilniaus apygardos administracinis teismas (Okružni upravni sud u Vilniusu) odbio je žaliteljevu tužbu kao neosnovanu. Taj je sud, među ostalim, smatrao da temelj za prestanak obveze plaćanja trošarine i/ili PDV-a pri uvozu nije obuhvaćen Carinskim zakonikom Unije te je, odbijajući ocijeniti žaliteljeve argumente koji se odnose na tumačenje dano u navedenoj presudi Dansk Transport og Logistik, osobito istaknuo da je ta presuda Suda donesena radi tumačenja Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (u daljnjem tekstu: Carinski zakonik Zajednice) čije odredbe nisu relevantne za ovaj predmet.
18. Budući da se žalitelj nije složio s tom presudom prvostupanjskog suda, podnio je žalbu Lietuvos vyriausiasis administracinis teismasu (Vrhovni upravni sud Litve).

Ovo vijeće

utvrđuje kako slijedi:

II.

19. U ovom se predmetu postavlja pitanje tumačenja članka 124. stavka 1. točke (e) Carinskog zakonika Europske unije, članka 2. točke (b) i članka 7. točke 1. Direktive o trošarinama te članka 2. stavka 1. točke (d) i članka 70. Direktive o PDV-u. Stoga Sudu valja uputiti zahtjev za prethodnu odluku [*omissis*] [nacionalno postupovno pravilo].
20. Konkretno, postavljaju se pitanja u vezi sa žaliteljevom obvezom plaćanja trošarine i/ili PDV-a pri uvozu za nezakonito uvezenu robu koja podliježe trošarini, a koja je naknadno oduzeta i zaplijenjena u predmetu u kojemu je carinski dug ugašen na temelju članka 124. stavka 1. točke (e) Carinskog zakonika Unije.

Sadržaj članka 124. stavka 1. točke (e) Carinskog zakonika Unije

21. Najprije je potrebno sa sigurnošću utvrditi da, u okolnostima poput onih o kojima je riječ u ovom predmetu, oduzimanje, i naknadna zapljena robe, predstavljaju temelj za gašenje carinskog duga na temelju članka 124. stavka 1. točke (e) Carinskog zakonika Unije. Ako bi se smatralo da ovaj spor nije obuhvaćen navedenom odredbom Carinskog zakonika Unije, pitanje oslobođenja žalitelja od plaćanja trošarine i PDV-a pri uvozu na tom temelju ne bi bilo relevantno.
22. S jedne strane, predmetna odredba Carinskog zakonika Unije jezično je jasna: carinski dug gasi se „ako je roba [...] zaplijenjena ili oduzeta i istovremeno ili naknadno zaplijenjena [...]”. Za razliku od članka 233. prvog stavka točke (d) Carinskog zakonika Zajednice, koji više nije na snazi („ako je roba [...] zadržana zbog nezakonitog unosa i istodobno ili naknadno oduzeta”), članak 124. stavak 1. točka (e) Carinskog zakonika Unije izričito ne upućuje na trenutak oduzimanja robe. To upućuje na to da trenutak oduzimanja iz predmetne odredbe nije relevantan i da se carinski dug gasi na predmetnom temelju ako je roba, među

ostalim, već oduzeta nakon njezina nezakonita unosa u carinsko područje Europske unije (odnosno ako je oduzeta izvan zone u kojoj se nalazi prvi carinski ured na tom području).

23. S druge strane, oduzimanje i zapljena robe, navedeni u članku 124. stavku 1. točki (e) Carinskog zakonika Unije, predstavljaju temelj za gašenje carinskog duga koji se mora usko tumačiti (vidjeti u tom smislu presudu od 2. travnja 2009., Elshani [C-459/07, EU:C:2009:224], t. 30., u daljnjem tekstu: presuda Elshani). Usto, u okviru tumačenja pravnih pravila Unije kojima se utvrđuje temelj za gašenje carinskog duga [**orig. str. 4.**], Sud je naglasio potrebu zaštite Unijinih vlastitih resursa (vidjeti u tom smislu presude od 14. studenoga 2002., SPKR, C-112/01, EU:C:2002:663, t. 31. i od 17. veljače 2011., Berel i dr., C-78/10, EU:C:2011:93, t. 46.) i osiguravanja da roba koja je nezakonito unesena na carinsko područje Europske unije ne predstavlja prijetnju, u smislu tržišnog natjecanja, robi iz EU-a (vidjeti u tom smislu presudu u predmetu Elshani, t. 29.). Ti su ciljevi također navedeni u članku 3. Carinskog zakonika Unije.
24. U vezi s time valja napomenuti da, kao što je već istaknuto u točki 52. presude u predmetu Dansk Transport og Logistik, „prisutnost robe koja je nezakonito unesena na carinsko područje [Europske unije] sama po sebi podrazumijeva vrlo visok rizik da ta roba u konačnici postane dijelom gospodarskih mreža država članica i da, nakon što prijeđe zonu prvog carinskog ureda unutar carinskog područja, bude manje vjerojatno da će carinska tijela navedenu robu, slučajno, otkriti tijekom nasumičnih provjera [...]”. Nadalje, formalni (jezični) pristup iz točke 22. ovog rješenja također bi podrazumijevao da se, na tom temelju, carinski dug također gasi u slučaju oduzimanja ili zaplijene, na primjer, robe koja je već prenesena, prodana ili upotrjebljena u drugim gospodarskim djelatnostima nakon njezina nezakonita unosa, odnosno, da bi se carinski dug ugasio u slučaju oduzimanja ili zaplijene robe koja je već postala dijelom gospodarskih mreža država članica i koja je čak upotrjebljena u nizu gospodarskih transakcija (odnosno da je ta roba započela tržišno natjecanje s robom Unije). U tom slučaju, ako bi carinska tijela u odnosu na zaplijenjenu robu otpustila carinu, to bi zapravo značilo da bi osobe koje su nezakonito unijele robu zadržale prednost koja nije u skladu s pravom Unije (na primjer, konkurentsku prednost u pogledu cijene i/ili prihoda u odnosu na druge (*bona fide*) gospodarske subjekte), što bi, među ostalim, bilo nespojivo s ciljem zaštite Europske unije od nepravedne i nezakonite trgovine, kako je to navedeno u članku 3. točki (b) Carinskog zakonika Unije.
25. Stoga Sudu najprije valja uputiti pitanje treba li članak 124. stavak 1. točku (e) Carinskog zakonika Unije tumačiti na način da se carinski dug gasi ako se, u situaciji poput one iz ovog predmeta, krijumčarena roba oduzme i naknadno zaplijeni nakon što je već nezakonito unesena na carinsko područje Europske unije.

Prestanak obveze plaćanja trošarine i/ili PDV-a pri uvozu

26. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje u ovom se predmetu postavlja pitanje podrazumijeva li činjenica da je žalitelj carinski dug za predmetnu robu ugašen na temelju članka 124. stavka 1. točke (e) Carinskog zakonika Unije da on ima obvezu plaćanja trošarine i/ili PDV-a pri uvozu na tu krijumčarenu robu koja je nezakonito unesena na carinsko područje Europske unije.
27. U vezi s time žalitelj ističe da je u točkama 84. i 98. presude u predmetu Dansk Transport og Logistik, s obzirom na 1. sličnosti između carina i trošarina, a koje proizlaze iz uvoza robe u [Europsku uniju] i njezine kasnije distribucije kroz gospodarske tokove država članica, i 2. činjenicu da oporezivi događaj i obveza obračuna carine i PDV-a pri uvozu nastaju usporedno, te kako bi se osiguralo usklađeno tumačenje zakonodavstva EZ-a (EU-a), Sud smatrao da *se trošarina i PDV gase na jednak način kao carina* (primjenjuju se isti temelji za prestanak obveza).
28. Odvojeno valja istaknuti da pripremni akti koji se odnose na zakonodavstvo navedeno u točki 11. ovog rješenja upućuju na to da se nacionalna pravila koja se odnose na prestanak obveze plaćanja trošarine i PDV-a pri uvozu utvrđuju u skladu sa stajalištem da gašenje carinskog duga na temelju članka 124. stavka 1. točaka (d) do (g) Carinskog zakonika Unije također podrazumijeva prestanak obveze plaćanja trošarine i PDV-a, koje u odnosu na uvezenu robu primjenjuju carinska tijela.
29. Međutim, ovo se vijeće pita može li se ista ocjena (iz točaka 84. i 98. presude u predmetu Dansk Transport og Logistik) primijeniti u slučaju članka 124. stavka 1. točke (e) Carinskog zakonika Unije ako do oduzimanja krijumčarene robe, kao u ovom slučaju, ne dođe u carinskom uredu, nego već unutar carinskog područja (države članice) Europske unije.
30. Naime, ocjena Suda u predmetu Dansk Transport og Logistik bila je u načelu vezana za primjenu članka 202. i članka 233. prvog stavka točke (d) Carinskog zakonika Zajednice, na temelju kojih se, da bi došlo do gašenja carinskog duga **[orig. str. 5.]**, *zadržavanje robe koja je nezakonito unesena na carinsko područje Zajednice mora obaviti prije nego što navedena roba prođe prvi carinski ured koji se nalazi unutar tog područja* (vidjeti u tom smislu i navedenu presudu Elshani, t. 38.).
31. Kao što to proizlazi iz sadržaja presude u predmetu Dansk Transport og Logistik, a osobito iz njezinih točaka 73., 74., 84. do 86., 91. do 93., 98. i 99., usporedivost trošarina i PDV-a (pri uvozu) s carinom u pogledu prestanka obveze plaćanja u biti se temeljila na nepostojanju oporezivog događaja (ocjena prema kojoj se roba ne smatra uvezenom u svrhe oporezivanja) ako do oduzimanja robe dođe prije no što ta roba napusti zonu u kojoj se nalazi prvi carinski ured unutar carinskog područja Europske zajednice (Europske unije).

32. Unatoč usporedivosti uvođenja carina, trošarina i PDV-a pri uvozu (vidjeti također u tom smislu presude od 28. veljače 1984., Einberger, 294/82, EU:C:1984:81, t. 18.; od 11. srpnja 2013., Harry Winston, C-273/12, EU:C:2013:466, t. 41.; i od 10. srpnja 2019., Federal Express Corporation, C-26/18, EU:C:2019:579, t. 41.) Direktiva o trošarinama i Direktiva o PDV-u uopće ne sadržavaju odredbe o prestanku tih poreznih obveza u situacijama nezakonitog unosa krijumčarene robe (puštene u potrošnju), koja je naknadno oduzeta i zaplijenjena.
33. Kao što je prethodno navedeno, u skladu s člankom 7. stavkom 1. Direktive o trošarinama, obveza obračunavanja trošarine nastaje puštanjem u potrošnju u državi članici. Člankom 7. stavkom 2. točkom (d) [navedene direktive] određuje se da „puštanje u potrošnju” znači „uvoz trošarinske robe, uključujući nepravilni uvoz, osim ako se trošarinska roba *odmah* nakon uvoza stavi u sustav odgode plaćanja trošarine.” Treba podsjetiti da je Sud već utvrdio, u točki 45. svoje presude od 8. veljače 2018. u predmetu *Europska komisija protiv Helenske Republike*, C-590/16, EU:C:2018:77 (u daljnjem tekstu: *presuda u predmetu Europska komisija protiv Helenske Republike*) da pojmove „otpuštanje” i „puštanje u potrošnju”, koji određuju trenutak nastanka obveze obračunavanja trošarine, treba ujednačeno tumačiti u svim državama članicama.
34. U okviru tumačenja odredbi Direktive Vijeća 92/12/EEZ od 25. veljače 1992. o općim aranžmanima za proizvode koji podliježu trošarinama te o posjedovanju, kretanju i praćenju takvih proizvoda, Sud je već utvrdio da nakon nastanka oporezivog događaja u svrhu trošarine (u daljnjem tekstu: *puštanje u potrošnju*), obveza plaćanja trošarine i dalje postoji čak i ako se predmetna trošarinska roba oduzme i naknadno zaplijeni (*presuda u predmetu Dansk Transport og Logistik*, t. 80., 84. i 85.). Ovo vijeće uopće ne vidi razlog za različito tumačenje odredbi Direktive o trošarinama koje su trenutno na snazi, a niti ne smatra da bi nova pravila Carinskog zakonika Unije o gašenju carinskog duga mogla upućivati na drukčiju ocjenu.
35. Budući da, u skladu s člankom 7. stavkom 1. Direktive o trošarinama, obveza obračunavanja trošarine nastaje upravo u tom trenutku, valja smatrati da bi oslobođenje od trošarine krijumčarene robe koja je nezakonito unesena bilo protivno toj odredbi (vidjeti, po analogiji, na primjer, *presudu u predmetu Europska komisija protiv Helenske Republike*, t. 46. i 56.). Stoga se može razumno zaključiti da činjenica da je trošarinska roba oduzeta i naknadno zaplijenjena nakon njezina „puštanja u potrošnju” ne utječe na obvezu plaćanja trošarine na tu robu koja je nastala u trenutku nastanka predmetnog oporezivog događaja.
36. Odredbama Direktive o PDV-u treba u biti pristupiti na isti način; oduzimanje i naknadna zapljena krijumčarene robe koja je nezakonito unesena na carinsko područje Europske unije ne utječu na obvezu plaćanja PDV-a (pri uvozu) koja se odnosi na tu robu (vidjeti u tom smislu i po analogiji *presudu u predmetu Dansk Transport og Logistik*, t. 91., 92. i 94.).

37. U ovom predmetu roba o kojoj je riječ ušla je u gospodarske tokove Europske unije i stoga je mogla biti predmet potrošnje, stvarajući tako oporezivi događaj u pogledu PDV-a (vidjeti u tom smislu, na primjer, presude od 2. lipnja 2016., u spojenim predmetima Eurogate Distribution i DHL Hub Leipzig, C-226/14 i C-228/14, EU:C:2016:405, t. 65., i od 1. lipnja 2017., Wallenborn Transports, C-571/15, EU:C:2017:417, t. 54.).
38. U tim okolnostima i s obzirom na to da zakonodavac u bitnome zauzima drukčije stajalište u nacionalnom pravu, Sudu se također postavlja pitanje treba li članak 2. točku (b) i članak 7. stavak 1. Direktive o trošarinama, članak 2. stavak 1. točku (d) te članak 70. Direktive o PDV-u tumačiti na način da obveza plaćanja trošarine i/ili PDV-a **ne prestaje** ako se, kao u ovom predmetu, krijumčarena roba oduzme i naknadno zaplijeni nakon što je [orig. str. 6.] nezakonito unesena na carinsko područje Europske unije, čak i ako je carinski dug ugašen na temelju odredbe članka 124. stavka 1. točke (e) Carinskog zakonika Unije.

III.

39. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Vrhovni upravni sud Litve) sud je koji odlučuje u posljednjem stupnju u upravnim predmetima [omissis] na način da kada se postavi pitanje tumačenja pravnih mjera koje su donijele institucije Europske unije i kada se to pitanje treba razmotriti radi rješavanja predmeta, mora uputiti Sudu zahtjev za prethodnu odluku (članak 267. treći stavak UFEU-a) [omissis].
40. U tim okolnostima, kako bi se otklonile dvojbe u vezi s tumačenjem i primjenom odredbi prava Unije koje su relevantne za pravne odnose o kojima je riječ u ovome sporu, uputno je od Suda zatražiti tumačenje predmetnih odredbi prava Unije. Odgovor na pitanja iz izreke ovog rješenja ključan je za ovaj predmet jer bi omogućio i donošenje jednoznačne i jasne odluke o žaliteljevoj obvezi plaćanja trošarine i PDV-a, kao i pripadajućih iznosa u odnosu na predmetnu robu, čime se posebice osigurava nadređenost prava Unije, te bi omogućio jamčenje ujednačenosti nacionalne sudske prakse.

Uzimajući u obzir prethodna razmatranja [omissis] [upućivanja na pravnu osnovu zahtjeva za prethodnu odluku] [omissis], ovo vijeće

odlučuje kako slijedi:

[omissis][postupovna pitanja]

Sudu Europske unije upućuju se sljedeća prethodna pitanja relevantna za ovaj predmet:

1. Treba li članak 124. stavak 1. točku (e) Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije [omissis] tumačiti na način da se carinski dug gasi ako se, u situaciji poput one iz

ovog predmeta, krijumčarena roba oduzme i naknadno zaplijeni nakon što je već nezakonito unesena (puštena u potrošnju) na carinsko područje Europske unije?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, treba li članak 2. točku (b) i članak 7. stavak 1. Direktive Vijeća 2008/118/EZ od 16. prosinca 2008. o općim aranžmanima za trošarine i o stavljanju izvan snage Direktive 92/12/EEZ, kao i članak 2. stavak 1. točku (d) i članak 70. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, tumačiti na način da obveza plaćanja trošarine i/ili PDV-a, ne prestaje ako je, kao u ovome predmetu, krijumčarena roba oduzeta i naknadno zaplijenjena nakon što je već nezakonito unesena (puštena u potrošnju) na carinsko područje Europske unije, čak i ako je carinski dug ugašen na temelju odredbe članka 124. stavka 1. točke (e) Uredbe (EU) br. 952/2013?

Predmetni upravni postupak se prekida do primitka prethodne odluke Suda Europske unije.

[omissis] [postupovna pitanja i imena sudaca]